

A 1838/hållbart

Framlagt av	Arman Teimouri (L) Jouni Ovaska (C) Kjell-Arne Ottosson (KD) Linda Modig (C) Mikko Kinnunen (C) Mikko Kärnä (C)
Behandlas i	Utskottet för ett hållbart Norden

**Medlemsförslag
om samarbete kring förvaltningen av vargstammen****Förslag**

Medlemmarna föreslår att

Nordiska rådet rekommenderar Nordiska ministerrådet

att verka för en ökad samförvaltning av vargstammen i Finland, Sverige och Norge

att verka för ett ökat lokalt inflytande vid besluten om vargjakt.

Bakgrund

Vargstammen i Sverige och Norge har med god marginal passerat den biologiska gränsen för långsiktig överlevnad. Tyvärr har politiken inte hängt med denna utveckling i förvaltningen av vargen. Ett grundläggande problem är att vargstammen behandlas som en nationell angelägenhet snarare än som en gemensam vargstam.

Forskningsorganisationer som SKANDULV och det svensk-norska projektet Grensevilt har påtalat att det finns ett stort behov av att öka samarbetet kring förvaltningen av vargstammen. Vidare har Finland, Sverige och Norge undertecknat Bernkonventionen och därmed åtagit sig att samarbeta kring gränsöverskridande viltfrågor. Under lång tid har Norge därför efterlyst ett ökat samarbete kring vargstammen som korsar gränsen mot Sverige. Riksgränsen utgör naturligtvis inget hinder för vargen. Men länderna låter riksgränsen utgöra en strikt förvaltningsgräns som inte speglar vargens gränsöverskridande rörelsemönster. Detta försvårar jakt och viltförvaltning, men leder också till att förtroendet för viltförvaltningen minskar när de modeller man använder för att spegla respektive stam inte upplevs spegla verkligheten. Om vargstammen istället behandlades som den gemensamma vargstam den faktiskt är skulle förvaltningen bättre kunna spegla verkligheten, och därmed också vinna en större acceptans bland de boende i området. Därmed skulle också konfliktnivån avsevärt kunna dämpas.

Målet måste vara att uppnå en ökad samförvaltning av vargstammen i alla dess delar mellan Finland, Sverige och Norge. Det bör innefatta ett fördjupat samarbete kring forskning och inventering av vargen men även en jaktlig samförvaltning. Då stammen i realiteten är gemensam är det sannolikt att en samförvaltning leder till en mer klar bild av vad som utgör en gynnsam bevarandestatus. Ett sådant beslut skulle också säkra att berörda länder lever upp till de internationella avtal som förespråkar en samförvaltning på området.

Vi anser att ett ökat lokalt inflytande på jaktbesluten bör eftersträvas så besluten präglas av god lokalkännedom och får stöd från dem som främst berörs av besluten. Vidare bör beslut om licensjakt fattas i nära dialog mellan berörda myndigheter, men förutsättningen är att beståndsmålet inte ökas i något av länderna.

Beslutet i EU-domstolen från den 10 oktober 2019 klargör också att den jakt på varg som bedrivs i bl a Finland och Sverige uppfyller alla de krav på hållbarhet och kontroller som EU-rätten ställer. Det finns möjlighet för Finland, Norge och Sverige att agera för en biologiskt och social hållbar rovdjurspolitik. Därmed finns det ytterligare incitament för en gemensam förvaltning för Sverige, Norge och Finland.

Köpenhamn, den 27 januari 2020

Arman Teimouri (L)

Jouni Ovaska (C)

Kjell-Arne Ottosson (KD)

Linda Modig (C)

Mikko Kinnunen (C)

Mikko Kärnä (C)